

Arrest

nr. 209 372 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GILLIS
Oude Diestsesteenweg 13
3010 KESSEL-LO (LEUVEN)**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRAEM, die *loco* advocaat J. GILLIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 27 september 1999 samen met zijn vader, moeder, zus en broer het Rijk binnen.

Zij dienden twee maal tevergeefs een asielaanvraag in.

De ouders van verzoeker hebben op 12 januari 2005 een aanvraag tot vestiging ingediend. De gemachtigde van de burgemeester nam op 11 juni 2005 een beslissing tot weigering van de vestiging

met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing werd een verzoek tot herziening ingediend.

De ouders van verzoekers dienden op 10 oktober 2007 een nieuwe aanvraag tot vestiging in. Op 30 oktober 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker diende op 9 juli 2008 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoeker werd op 19 juli 2009 door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst omwille van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De correctionele rechtbank te Gent veroordeelde verzoeker voor deze feiten tot een straf van één jaar met uitstel.

De correctionele rechtbank te Gent veroordeelde verzoeker op 20 mei 2010 tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor een (nieuwe) diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Verzoeker diende op 14 december 2011 een aanvraag in om een duurzaam verblijf.

Verzoeker werd op 28 juni 2012 in vrijheid gesteld.

Verzoeker werd op 7 juni 2014 door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst omwille van poging tot moord. De correctionele rechtbank te Gent veroordeelde verzoeker bij vonnis van 22 oktober 2014 tot een gevangenisstraf van 20 jaar. Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend, waarna het Hof van Beroep te Gent bij arrest *d.d.* 17 februari 2015 verzoeker heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (verder: de bevoegde staatssecretaris) nam op 16 maart 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 26 maart 2018 en met de volgende motieven:

"(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : B.

voornaam : P.

geboortedatum : 16.12.1989 • geboorteplaats: K.

nationaliteit : Slowakije

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 27.09.1999 kwam u met uw ouders (B. V., geboren op 23.01.1959 en B. E., geboren op 03.04.1962), uw 2 zussen (B. H., geboren op 14.11.1982 en B. E., geboren op 29.06.1996), uw 2 broers (B. M., geboren op 02.07.1994 en B. V., geboren op 23.05.1981) naar België. Uw ouders dienden een eerste asielaanvraag in op 28.09.1999, aangezien hun kinderen op dat moment nog minderjarig waren, volgden zij de asielprocedure van de ouders.

Op 14.03.2000 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, deze beslissing werd nog diezelfde dag aan uw ouders betekend. Op 05.04.2000 werd een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21.06.2000 werd deze asielaanvraag definitief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, deze beslissing werd op 23.06.2000 aan uw ouders betekend.

Op 04.07.2000 werd er bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing ingediend tegen de beslissing van 21.06.2000. Op 20.04.2001 verwierp de Raad van State het verzoek tot schorsing van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 14.05.2003 dienden uw ouders een "Aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9,3 van de voornoemde wet.

Op 10.07.2003 verklaarden uw ouders zich voor de 2^e maal vluchteling. Aangezien u, uw zus (B.E.) en uw broer (B. M.) op dat moment nog minderjarig waren, volgden jullie de asielprocedure van uw ouders. Op 09.09.2003 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen, deze beslissing werd per post aan uw ouders betekend.

Op 12.01.2005 diende uw moeder een "Aanvraag tot vestiging als zelfstandige" (bijlage 19) in. Voor uw vader werd een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot ingediend. Voor u, uw zus en uw broer werd een "Aanvraag tot vestiging als zoon/dochter" ingediend. De beslissing van 11.06.2005 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied (bijlage 20) werd jullie op 15.06.2005 betekend.

Op 23.06.2005 werd er een verzoek tot herziening ingediend tegen de beslissing van 11.06.2005 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten,

U werd op 26.09.2005 door de Jeugdrechtbank van Gent ondertoezichtstelling. geplaatst uit hoofde van diefstal met braak. inklimming of valse sleutels (meermaals): poging tot diefstal met braak inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen.

De informatiebrief, zoals voorzien bij artikel 230§1 van de wet van 15.09.1980 betreffende de omvorming van de Raad van State tot de oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd jullie op 9.09.2007 betekend. Jullie hebben nagelaten om binnen de 30 dagen het verzoek tot herziening om te zetten tot een annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg werd het ingediende verzoek tot herziening van 23.06.2005 zonder voorwerp. Op 08.10.2007 kreeg u van de Jeugdrechtbank van Gent een berisping naar aanleiding van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 10.10.2007 hebt u zich bij het gemeentebestuur aangeboden om, met toepassing van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot verblijf in te dienen en te verzoeken om uw inschrijving (bijlage 22b1s).

Op 12.03.2008 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister voor een beperkte duur.

Op 29.12.2008 werd u in het bezit gesteld van een E kaart

Op 19.07.2009 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 09.11.2009. tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met braak, Inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u op 19.07.2009.

U werd op 09.11.2009 voorlopig vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 20.05.2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, Inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 04.02.2010.

Op 15.06.2011 werd u, na zelfaanbod, opgesloten uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Op 16.06.2011 werd er u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend.

Op 14.12.2011 diende u een aanvraag om duurzaam verblijf in (bijlage 22).

Op 12.04.2012 werd er een einde gesteld aan uw onderbreking van de strafuitvoering en werd u opgesloten in de gevangenis te Gent.

Op 29.06.2012 werd u voorlopig vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 05.09.2012 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal. Dit feit pleegde u op 25.01.2012.

U werd op 19.09.2012 in het bezit gesteld van een E+ kaart geldig tot 10.08.2017.

Op 16.01.2013 werd u opgesloten in de gevangenis uit hoofde van uw veroordelingen van 09.11.2009 en van 20.05.2010.

Op 21.02.2013 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 07.06.2014 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van poging tot moord.

Het Hof van beroep van Gent veroordeelde u op 17.02.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan poging om opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden. Dit feit pleegde u op 07.06.2014.

Op 23.02.2015 werd u een schrijven betekend waarin u op de hoogte gesteld werd van het feit dat u voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (CAV) diende te verschijnen opdat de CAV een advies zou kunnen verstrekken over uw eventuele uitzetting.

Uw aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9,3 van 14.05.2003 werd op 30.11.2015 zonder voorwerp bevonden daar u reeds in het bezit werd gesteld van een E+ kaart. Deze beslissing werd u op 30.11.2015 betekend.

Met ingang van 29.04.2017 werden een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De procedure met betrekking tot de intrekking van het verblijf voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven tegen de openbare orde veranderde en op 21.08.2017 werd u schriftelijk op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen.

U diende op 22.08.2017 via de griffie van de gevangenis van Leuven-centraal een verzoek in om de periode van 15 dagen, om de gevraagde bewijzen, aan leveren, te verlengen.

Een verlenging van 15 dagen werd u toegestaan en alle informatie die u wou aanbrengen kon u tot ten laatste 21.09.2017 overmaken.

Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen- met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige tweemaal in aanraking kwam met de jeugdrechtbank voor feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen. Sinds u op 16.12.2007 meerderjarig werd» liep u niet minder dan 3 veroordelingen op voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal. Bij uw veroordeling van 20.05.2010 betrok u tijdens uw rooftocht uw minderjarige broer, wat de feiten extra zwaar maakte. Deze gepleegde feiten geven uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de bevolking verhogen.

U trok geen lessen uit uw veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van uitermatige ernstige en ronduit gruwelijke feiten, getuige hiervan de tegen u uitgesproken gevangenisstraf van 20 jaar. Zoals

blijkt uit het arrest van 17.02.2015 werd uw vriendin op bijzonder brutale en nietsontziende wijze de keel overgesneden nadat zij het blijkbaar had aangedurfd om een week voordien met enkele andere vrouwen de woning waar zij met u verbleef te verlaten. De bijzonder koele en berekende wijze waarop u tewerk ging tarten elke verbeelding. Naast de bijzonder sombere prognose wat betreft de kans op recidive (zoals blijkt uit het verslag van het college van deskundigen van 14.08.2014) is ook de totale zinloosheid van het gebruikte geweld bijzonder verontrustend. Herhaalde pogingen van het Hof naar aanleiding van de behandeling van de zaak op de terechtzitting van 20.01.2015 om enig inzicht te verwerven nopens uw motieven, bleken volstrekt vruchteloos. Op de vraag van het Hof of het u normaal leek dat u op de beweerde ontrouw van uw vriendin op dergelijke wijze had gereageerd, antwoordde u koudweg eigenlijk wel. De verklaring van uw slachtoffer, de beschrijving en de foto's van de letsels bij dit slachtoffer en uw houding onmiddellijk na de feiten (waarbij u duidelijk verontwaardigd was toen bleek dat het slachtoffer niet was overleden), onderstrepen bijkomend uw maatschappelijke gevaarlijkheid. U bent een 25-jarige man die er op sociaal- maatschappelijk vlak een parasitaire levensstijl op na houdt. Werken doet u niet en enige inspanningen op dit gebied zijn ver te zoeken; zoniet volledig afwezig, hetgeen ook de kans op recidive versterkt.

Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 4 maal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het herhaaldelijke niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 21.08.2017 verklaarde u inde vragenlijst/hoorrecht dat uw taal Slovaaks is en dat u Engels en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat sinds 1999 in België bent; dat u in het bezit bent van een Slovaaks paspoort dat thuis ligt bij uw ouders; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw moeder in de (...); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft; dat uw moeder, uw vader, uw broer (M.) en uw zus (E.) woonachtig zijn in België op (...) en dat uw broer (V.) woonachtig is de (...); dat u geen minderjarige kinderen hebt in België, in uw land van Herkomst of in een ander land; dat u school liep in De Oogappel in Gent; dat u vervolgens gestudeerd heeft aan de hotelschool in de Tweebruggenstraat in Gent; dat u Nederlands heeft gevolgd in de school aan de Bargiekaai en dat u deeltijds onderwijs gevolgd heeft in de Werf in St. Amandsberg; dat u nog nooit gewerkt heeft in België, in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u niet zou weten wat er te doen; dat u nog nooit in Slowakije bent geweest en dat uw familie hier woont;

Op 20.09.2017 overhandigde u, via de griffie van de gevangenis, volgend document: uittreksel uit het bevolkingsregister van 30.08.2017 en van 05.09.2017.

Het wordt niet betwist dat een beëindiging van uw recht op verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied, een inmenging vormt in uw familie- en privéleven.

Uw vader, moeder, 2 broers en 1 zus verblijven legaal op het grondgebied en komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek van uw ouders was op 29.04.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 18.12.2017)- Uw zus (B. H.) heeft de Belgische nationaliteit en werd op 17.05.2016 afgeschreven naar het buitenland. Voor u in de gevangenis terecht kwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw ouders.

U bent meerderjarig en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan gewoonlijke affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders, zussen en broers. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw ouders kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw ouders worden afgeleid.

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen. en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw broers en zussen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw -familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw ouders, broers en zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigenbuitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Slowakije of elders. U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied en u kan zich dus niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens beroepen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde in het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- én economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent op de leeftijd van bijna 10 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent inmiddels 28 jaar oud. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Daarenboven werd u reeds vier maal veroordeeld waaronder een gevangenisstraf van 20 jaar en kwam u als minderjarige al twee keer in aanraking met de Jeugdrechtsbank. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong, U hebt er 10 jaar van uw leven verbleven en u zegt zelf dat u de taal spreekt. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Aangezien u in België nog niet hebt gewerkt kan er ook niet gesproken worden van een economische binding met het gastland.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting luidt het eerste middel:

"EERSTE MIDDEL In een eerste middel wordt de schending genomen uit artikel 8 EVRM, de artikelen 2-3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materiële én formele motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing houdende de intrekking van het verblijf in België motiveert dat er geen sprake zou zijn van een inmenging in het familie- en privéleven van verzoeker nu de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen volgens de rechtspraak van het EHRM enkel onder de toepassing van artikel 8 EVRM zou vallen indien er aangetoond wordt dat er sprake is van "bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden

Daarbij motiveert de bestreden beslissing dat uit de omstandigheid dat verzoeker over een (vaste feitelijke) verblijfplaats bij zijn ouders beschikt niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid kan worden afgeleid.

Nochtans heeft verzoekende partij in het kader van het hoorrecht uitdrukkelijk gesteld stelde dat hij werkloos was én dat nagenoeg zijn gehele familie was gedomicileerd te 9000 Gent, (...). Verzoeker is dan ook wegens een gebrek aan inkomsten afhankelijk van zijn ouders, broers en zussen. Zulks heeft hij in de door hem op 21 augustus 2017 ingevulde vragenlijst aan verwerende partij uitdrukkelijk kenbaar gemaakt.

De bevoegd staatssecretaris is van deze mededeling dan ook zéker op de hoogte en wordt dit niet ontkend nu de bestreden beslissing bovenaan p. 4 als volgt leest:

"Overeenkomstig artikel 62 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 21.08.2017 verklaarde u in de vragenlijst/hoorrecht dat [...] u nog nooit gewerkt heeft in België, in uw land van herkomst of in een ander land dan België, [...]" 4 Het komt voor verzoeker dan ook zéér onthutsend over te moeten lezen dat er in casu geen sprake zou zijn van "bijkomende elementen van afhankelijkheid" nu uit het feit dat verzoeker en zijn ouders en broers en zussen over dezelfde vaste feitelijke verblijfplaats niet ipso facto kan afgeleid worden dat er een band van bijzondere afhankelijkheid zou bestaan terwijl verzoeker tijdens het hoorrecht uitdrukkelijk meedeelde dat hij werkloos is en daardoor niet alleen kan gaan wonen.

Het feit dat verzoeker bij zijn ouders, broers en zussen inwoonde is hét element bij uitstek om te concluderen dat er in casu sprake is van een afhankelijke familiale relatie in het dossier van verzoeker. Verzoeker heeft met name geen inkomen en kan daardoor niet eigenhandig een woonst bekostigen.

Hieraan gaat de bestreden beslissing geheel aan voorbij en wordt door de bevoegd staatssecretaris in de betreden beslissing doelbewust genegeerd. Nochtans is dit element niet ongekend voor verwerende partij nu verzoeker dit element heeft meegedeeld in het kader van het hoorrecht.

De bestreden beslissing gaat dan ook ongetwijfeld uit van een verkeerde voorstelling der feiten nu er helemaal geen enkele rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker werkloos en hij daardoor financieel afhankelijk is van zijn ouders en broers en zussen.

Nochtans vereist het motiveringsbeginsel uitdrukkelijk dat een beslissing een juiste wettelijke én réglementaire grondslag heeft. (D. Mareen, "Het motiveringsbeginsel", in I. Opdebeek en M. VAN Damme, Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 154; R.v.St. 28 juni 199, nr. 48.291;

R.v.St. 23 augustus 2005, nr. 148.277; R.v.V. 2 juli 2007, nr. 513; R.v.V. 21 februari 2014, nr. 119.352; R.v.V. 21 februari 2011, nr. 56.328)

Een gebrek aan (een juiste) feitelijke grondslag impliceert dan ook een onwettigheid die de openbare orde raakt en door Uw Raad zelfs ambtshalve kan worden gesanctioneerd. (zie ook RvVb 11 juni 2013, nr. A/2013/0308; RvVb 7 november 2012, nr. A/2012/0457; RvS, 25 juni 2007, nr. 172.682; RvS 27 september 2000, nr. 89.818; A. Wirtgen, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder, die Keure, Brugge, 2004, p. 149-154.)

Door het feit dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn ouders, broers en zussen is er sprake van een element dat door de bevoegd staatssecretaris zeker in zijn beslissing diende te worden betrokken nu dit element aangeeft dat verzoeker hiermee onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

De bestreden beslissing negeert hoe dan ook het element van de financiële afhankelijkheid, terwijl verzoeker nochtans duidelijk heeft aangegeven dat hij volledig financieel afhankelijk is van zijn broers, zussen en ouders.

De in het middel aangehaalde bepalingen zijn dan ook manifest geschonden."

WEERLEGGING VAN HET STANDPUNT VAN VERWERENDE PARTIJ

In haar nota met opmerkingen op het door verzoekende partij ingediende annulatieberoep meent verwerende partij dat "de kritiek van verzoekende partij weinig ernstig" zou zijn. Verwerende partij verwijst daartoe naar de motivering ter zake in de bestreden beslissing: Het wordt niet betwist dat een beëindiging van uw recht op verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied, een Inmenging vormt in uw familie- en privéleven. Uw vader, moeder, 2 broers en 1 zus verblijven legaal op het grondgebied en komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek van uw ouders was op 29.04.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 18.12.2017). Uw zus (B. H.) heeft de Belgische nationaliteit» en werd op 17.05.2016 afgeschreven naar het buitenland. Voor u in de gevangenis terecht kwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw ouders. U bent meerderjarig en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (tzhfM 15 Mi 2003, Mokrantfi-ranicrtjK, §33; eveneens: EHRM 2 Juni 2015, K.lvUZwit\$erland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders, zussen en broers, Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel! bewijzen. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw ouders kan niet ioso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw ouders worden afgeleid. Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen. en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeel ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw broers en zussen. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw -familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw ouders, broers en zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigenbuitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Slowakije of elders. U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied en u kan zich dus niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van dé Mens beroepen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.*

Steunend op deze passus uit de bestreden beslissing meent verwerende partij dat de kritiek van verzoekende partij weinig ernstig zou zijn. Nochtans is het de vaststelling dat verzoekende partij uitdrukkelijk gebruik heeft gemaakt van het hoorrecht en daarbij heeft laten gelden dat hij steeds woonachtig was bij zijn ouders. Verder, door het feit dat hij werkloos is (en altijd was), is verzoekers steeds financieel afhankelijk geweest van zijn ouders, broers en zussen.

Doordat verzoekende partij dit in het kader van het hoorrecht heeft meegedeeld, kan er niet worden betwist dat verwerende partij hiervan op de hoogte was. Verwerende partij betwist ook niet dat verzoekende partij dit in het kader van het hoorrecht heeft meegedeeld, enkel kiest verwerende partij er uitdrukkelijk voor om dit belangrijk element te negeren.

Zulks blijkt uit de bestreden beslissing en meer bepaald uit volgende passage uit de hoger geciteerde motivering:

U bent meerderjarig en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond (fCHKM 15 juii 2W3, Mokrani/frankrijk, §33; eveneens; EHRM 2 juli 2015, K,M,/Zwitserland, § 59), Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders, zussen en broers, Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Het feit dat verzoekende partij uitdrukkelijk heeft doen gelden dat er sprake is van een volledige financiële afhankelijkheid én dat hij steeds met zijn ouders, broers en zussen heeft samengewoond, behoorde dan ook zéker door verwerende partij in de bestreden beslissing te worden beoordeeld. 7 Het is evenwel de spijtige vaststelling dat zulks niet gebeurd is. Anders dan dat de kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing volgens verwerende partij "weinig ernstig" zou zijn en de bestreden beslissing rechtmatig zou genomen zijn, is het de vaststelling dat de kritiek van verzoekende partij in het beroep tot nietigverklaring ernstig is en dat de bestreden beslissing onrechtmatig genomen is.

Hoe kan een beslissing die uitdrukkelijk een afhankelijke financiële relatie negeert überhaupt rechtmatig zijn? Op geen enkele wijze. Een beslissing dient voort te gaan op de juiste feitelijke elementen en dient deze elementen ook in de motivering te betrekken. Zulks is hoe dan ook niet gebeurd.

De verwijzing van verwerende partij halverwege p. 6 van haar nota naar de rechtspraak van uw raad met nr. 125.589 dd. 13 juni 2014, dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet kan aangenomen worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijk bestaan, is dan ook irrelevant.

Verzoekende partij heeft overduidelijk tijdens het hoorrecht duidelijk gemaakt dat er meer is dan enkel een loutere familiale band: een financiële band. Hierop is verwerende partij nooit ingegaan. Zij heeft dit element genegeerd. De verwijzing naar voormelde rechtspraak van uw raad, alsook naar de rechtspraak van uw raad met nr. 72.100 dd. 19 december 2011 is dan ook irrelevant.

Anders dan verwerende partij voorhoudt, heeft verzoekende partij wél elementen aangereikt die overduidelijk wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verwerende partij had hiermee rekening moeten houden.

De stellingname onderaan p. 6 van haar nota dat verzoekende partij er niet zou in slagen aannemelijk te maken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, is dan ook onjuist.

Doordat verwerende partij er klaarblijkelijk voor geopteerd heeft het element van de financiële afhankelijkheid te negeren en hierop in de bestreden beslissing niet in te gaan, is verwerende partij bij de beoordeling of de beslissing tot het intrekken van het recht op verblijf uitgegaan van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Daarom is het middel gegrond."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt welke definitieve veroordelingen verzoeker heeft opgelopen, waaronder de meest recente op 17 februari 2015 van het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van twintig jaar wegens opzettelijke poging tot moord op een vrouw. De bestreden beslissing gaat in op de aard en wijze van het gepleegde misdrijf en overloopt het Belgisch verblijf van verzoeker op uitvoerige wijze met inbegrip van het gebrek aan integratie en diens privé- en familielevens, waarover verder meer. Ook is er rekening gehouden met het financieel onvermogen van verzoeker nu de bestreden beslissing stelt: *"U bent een 25-jarige man die er op sociaal- maatschappelijk vlak een parasitaire levensstijl op na houdt. Werken doet u niet en enige inspanningen op dit gebied zijn ver te zoeken; zoniet volledig afwezig, hetgeen ook de kans op recidive versterkt."* En: *"Aangezien u in België nog niet hebt gewerkt kan er ook niet gesproken worden van een economische binding met het gastland."*

Uit deze motieven blijkt dat de bestreden beslissing rekening hield met de financiële afhankelijkheid van verzoeker.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), in samenlezing met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. In essentie houdt verzoeker voor dat in het onderzoek van de toepassing van artikel 8 van het EVRM de bestreden beslissing voorbijgaat aan de bijzondere band die verzoeker heeft met zijn ouders, meer bepaald dat hij financieel afhankelijk is van hen. Ter gelegenheid van het uitoefenen van zijn hoorrecht heeft verzoeker deze financiële afhankelijkheid verduidelijkt en gemeld dat *"nagenoeg zijn gehele familie was gedomicilieerd te 9000 Gent"*. Door een gebrek aan inkomsten is hij afhankelijk van zijn ouders, broers en zussen.

2.1.4. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk moeten gehonoreerd worden (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.1.5.1. Het is niet betwist dat verzoeker, voor zover hij niet in de gevangenis verbleef, samenwoonde met zijn ouders en broers en zussen. Hij is op tienjarige leeftijd in 1999 met zijn familie naar België gekomen. Pas in 2008 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heeft hij de leeftijd van 28 jaar (hij is geboren op 16 december 1989).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten geïnterpreteerd worden. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In dit geval gaat het om een beëindiging van een voortgezet verblijf. Het EHRM stelt dat er dan sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet in overweging worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door

vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

2.1.5.2. Verzoeker betwist niet dat hij bijzondere elementen van afhankelijkheid moet aantonen om de bescherming, verleend door artikel 8 van het EVRM, te kunnen invoeren. Verzoeker verwijt dat de financiële afhankelijkheid van zijn familie niet in rekening is gebracht.

Uit de vragenlijst van 21 augustus 2017 blijkt dat verzoeker geen kinderen heeft, geen duurzame relatie heeft, bij zijn ouders woont, nog nooit gewerkt heeft en als reden waarom hij niet kan terugkeren naar Slowakije stelt: *“Ja, wat moet ik daar doen? Ik ben nog nooit in Slowakije geweest. Mijn familie woont hier”*. Hij preciseert dat zijn in België wonende familie bestaat uit zijn ouders, twee broers en één zus.

Over verzoekers familieleven preciseert de bestreden beslissing:

“Het wordt niet betwist dat een beëindiging van uw recht op verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied, een inmenging vormt in uw familie- en privéleven.

Uw vader, moeder, 2 broers en 1 zus verblijven legaal op het grondgebied en komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek van uw ouders was op 29.04.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 18.12.2017)- Uw zus (B. H.) heeft de Belgische nationaliteit en werd op 17.05.2016 afgeschreven naar het buitenland. Voor u in de gevangenis terecht kwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw ouders.

*U bent meerderjarig en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan gewoontelijke affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, §59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders, zussen en broers. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.*

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw ouders kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw ouders worden afgeleid.

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen. en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeel ook dat "de relaties tussen volwassenen niet

noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw broers en zussen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw -familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw ouders, broers en zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigenbuitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Slowakije of elders. U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied en u kan zich dus niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens beroepen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde in het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- én economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij in dit geval niet aanvaardt dat het samenwonen van verzoeker met zijn familie van die aard is dat het een beschermingswaardig familieleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op zijn leeftijd van 28 jaar. Bovendien meent de verwerende partij dat zijn financiële toestand te wijten is aan zijn eigen toedoen, nu deze stelt: "Werken doet u niet en enige inspanningen op dit gebied zijn ver te zoeken, zoniet volstrekt afwezig(...)". Hieruit kan op redelijke wijze worden afgeleid dat geen bijzondere afhankelijkheid bestaat, te meer de bestreden beslissing erop wijst dat verzoekers familie slechts sporadisch op bezoek komt in de gevangenis (bezoekerslijst van 18 december 2017 toont als laatste bezoek het bezoek van de ouders op 29 april 2017).

Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: "Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw -familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw ouders, broers en zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Slowakije of elders."

De bestreden beslissing somt uitvoerig baldadig gedrag van verzoeker op en besluit op kennelijk redelijke wijze dat in dit geval het openbaar belang primeert op het familieleven van verzoeker. Verzoeker gaat hieraan voorbij. In de mate dat verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden met zijn financieel onvermogen bij gebreke aan tewerkstelling, wordt opgemerkt dat verzoeker dit element evenmin heeft aangehaald in de vragenlijst als zijnde een bijzondere afhankelijkheid en hij enkel stelde niet terug te keren omdat zijn familie hier woont.

Bovendien merkt de Raad op dat een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen in dit geval niet volstaan om een bijzondere afhankelijkheid van diens familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als verzoeker in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). In dit geval klemt dat nog meer nu verzoeker evenmin aantoonde bijzondere emotionele banden te hebben, dan deze bestaand tussen ouders en meerderjarige kinderen. Het motief

dat zijn familie hem sporadisch bezoekt, duidt eerder op het tegendeel en is niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker toont niet een belang bij de grief, dat de financiële afhankelijk een “*bijzondere band*” met zijn ouders aantoont. De financiële ondersteuning kan worden voortgezet in het buitenland.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij het financieel onvermogen heeft in rekening genomen en op kennelijk redelijke wijze oordeelt dat dit te wijten is aan zijn eigen toedoen nu hij nooit werkte in België, ondanks zijn leeftijd, en inspanningen op het vlak van tewerkstelling “*ver te zoeken*” zijn, zo niet “*volstrekt afwezig*”. Ook dit motief weerlegt verzoeker niet.

Voorts oordeelt het EHRM dat een detentiemaatregel, genomen in het kader van de controle op de toegang tot en het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied van de staat en in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, een inmenging vormt die een legitiem doel nastreeft (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 79).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel reeds overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, §§ 73-74).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze elementen is rekening gehouden. De bestreden beslissing geeft een uitgebreide opsomming van de verblijfstoestand die verzoeker kende in het verleden en houdt rekening met de jonge leeftijd die verzoeker had op het ogenblik van aankomst in België. Vanzelfsprekend houdt de bestreden beslissing ook rekening met het zeer ernstige strafrechtelijk verleden, al begonnen tijdens de minderjarigheid van verzoeker, vervolgd met verschillende aanhoudingsmandaten wegens verschillende diefstallen (waarvan één in staat van herhaling) en met het recent gepleegde feit: poging tot opzettelijke doodslag met voorbedachte rade op 7 juni 2014. De verwerende partij heeft een grondig onderzoek verricht. Het Hof van Beroep te Gent oordeelde in het arrest van 17 februari 2015: “(...)De feiten zijn uitermate ernstig en ronduit gruwelijk. Het slachtoffer, K.M., werd op bijzondere brutale en nietsontziende wijze de keel overgesneden nadat zij het blijkbaar had ‘aangedurfd’ om een week voordien met enkele andere vrouwen de woning waar zij met de beklaagde verbleef te verlaten. De bijzonder koele en berekende wijze waarop de beklaagde tewerk ging tarten elke verbeelding (...) De verklaring van het slachtoffer, de beschrijving en de foto’s van de letsels bij dit slachtoffer en de houding van de beklaagde onmiddellijk na de feiten (waarbij hij duidelijk verontwaardigd was toen bleek dat het slachtoffer niet was overleden), onderstrepen bijkomend diens maatschappelijke gevaarlijkheid. De beklaagde is een vijftientigjarige man die er op sociaal-maatschappelijk vlak een parasitaire levensstijl op na houdt. Werken doet hij niet en inspanningen op dit gebied zijn *ver te zoeken*, zonet *volstrekt afwezig*, hetgeen ook de kans op recidive bijkomend versterkt. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening houdt met zijn zeer ernstig misdadig verleden en terecht besluit dat het openbaar belang primeert in deze zaak over de persoonlijke belangen van verzoeker, ook binnen de afweging van artikel 8 van het EVRM. De financiële afhankelijkheid is in rekening gebracht: de bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker ook naliet een poging te verrichten om tewerkstelling te vinden en naliet inspanningen te leveren. Dit element van financiële afhankelijkheid, rekening houdend met de houding van verzoeker, toont niet een bijzondere afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker weerlegt niet dat zijn “*financiële onafhankelijkheid*” te wijten is aan enig onvermogen maar wel bestaat door zijn eigen toedoen. Dit laatste valt duidelijk te lezen in de bestreden beslissing.

Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker niet betwist dat de nodige afweging, bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, werd nageleefd.

2.1.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet correct is. De motieven vinden steun in het administratief dossier en de beslissing is kennelijk redelijk. Met alle dienstige gegevens werd rekening gehouden.

Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verder legt verzoeker niet uit op welke wijze het vertrouwensbeginsel is geschonden. Dezelfde grieven zijn aangehaald, zodat een verwijzing naar het voorgaande volstaat.

2.2.1. Het tweede middel wordt in de synthesememorie weergegeven als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

In een tweede middel wordt schending genomen uit de artikelen 44bis van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2-3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materiële én formele motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

De bestreden beslissing overweegt bovenaan de laatste pagina als volgt:

"In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk uw leeftijd uw gezondheidstoestand. uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong"

Daaropvolgend gaat de bestreden beslissing over tot een overweging overeenkomstig de in artikel 44bis voorgeschreven elementen:

"U bent op de leeftijd van bijna 10 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent inmiddels 28 jaar oud. De omstandigheden die u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niets blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Daarenboven werd u reeds vier maal veroordeeld waaronder een gevangenisstraf van 20 jaar en kwam u als minderjarige al twee keer in aanraking met de Jeugdrechtbank. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat u andere banden dan uw nationaliteit heeft met uw land van oorsprong. U hebt er 10 jaar van uw leven verbleven en u zegt zelf dat u de taal spreekt. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. aangezien u in België nog niet hebt gewerkt en er ook niet gesproken kan worden van een economische binding met het gastland. "

De bestreden beslissing overweegt met betrekking tot de duur van zijn verblijf en leeftijd dat verzoeker heden 28 jaar oud is en de eerste 10 jaar van zijn leven in Slowakije heeft gewoond en de overige jaren in het rijk heeft verbleven;

Daarnaast weerhoudt de bestreden beslissing houdende de intrekking van het verblijf slechts volgende banden met het herkomstland: het feit er 10 jaar te hebben gewoond en het feit dat verzoekende partij de Slowaakse taal spreekt.

Het staat evenwel onbetwistbaar vast dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven niet in zijn herkomstland, maar in het rijk heeft verbleven. De totale duurtijd van het verblijf van verzoeker in België is dan ook bijna het dubbele van de duurtijd van zijn verblijf in Slowakije. Bovendien is het noodzakelijk

aan te stippen dat verzoeker op een heel jonge leeftijd- en daarmee op een cruciaal moment in zijn leven- in het rijk is aangekomen.

Daarom had het veeleer de vaststelling van verwerende partij moeten zijn dat de duurtijd van het verblijf in Slowakije en het feit dat verzoeker Slowaaks spreekt eerder heel oppervlakkige en marginale banden met het herkomstland zijn. Deze elementen kunnen evenwel onmogelijk beslissing tot intrekking van de nationaliteit schragen. Verzoeker woonde immers de kortste periode uit zijn leven in zijn herkomstland en kon bovendien al helemaal zelfstandig kiezen om dit land te verlaten, laat staan te kiezen welke taal hij als moedertaal zou spreken.

Daarmee is het hoe dan ook kennelijk onredelijk dat de beslissing tót intrekking van het verblijf steunt op het feit dat er voldoende bindingen met het herkomstland zouden zijn -quod non- 10 zeker indien er wordt verondersteld dat, er buiten de nationaliteit, nog andere banden met het herkomstland zouden zijn en deze banden slechts de eerste levensjaren van verzoeker en de moedertaal blijken te zijn.

Daarmee is de bestreden beslissing duidelijk in strijd is met artikel 44bis Vreemdelingenwet.

Verder overweegt de bestreden beslissing bovenaan de laatste pagina als volgt:

"In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening behouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong"

Daarop gaat de bestreden beslissing over tot overweging overeenkomstig de in artikel 44bis voorgeschreven elementen:

"U bent op de leeftijd van bijna 10 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent inmiddels 28 jaar oud. De omstandigheden die u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich heir afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Daarenboven werd u reeds vier maal veroordeeld waaronder een gevangenisstraf van 20 jaar en kwam u als minderjarige al twee keer in aanraking met de Jeugdrechtbank. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld 11 dat u andere banden dan uw nationaliteit heeft met uw land van oorsprong. U hebt er 10 jaar van uw leven verbleven en u zegt zelf dat u de taal spreekt. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die en verwijdering onmogelijk zouden maken. aangezien u in België nog niet hebt gewerkt en er ook niet gesproken kan worden van een economische binding met het gastland. "

Evenwel is het de vaststelling dat de bestreden beslissing met betrekking tot de gezinssituatie helemaal niets overweegt nu de bestreden beslissing louter stelt dat het hebben genoten van een schoolopleiding inherent is aan een langdurig verblijf in het rijk en dat er daardoor, behalve familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn waardoor de bevoegd staatssecretaris uitdrukkelijk toegeeft dat de gezinssituatie van verzoeker volledig Belgisch is doordat hij steeds met zijn boers en zussen bij zijn ouders in Gent heeft ingewoond.

Voorts wordt er met betrekking tot de economische situatie enkel overwogen dat verzoeker werkloos is en er zodoende niet zou kunnen gesproken worden van een "economische binding met het gastland.

Nochtans schrijft artikel 44bis § 4 uitdrukkelijk voor dat, indien er wordt overwogen dat het verblijf van een Unieburger dient te worden beëindigd, er moet rekening gehouden worden met de gezins- en economische situatie van de betrokkene.

In de bestreden beslissing negeert de bevoegd staatssecretaris het feit dat verzoeker bij zijn ouders, broers en zussen inwoonde en daarmee een gezin vormde doelbewust.

Verder wordt er in de besteden beslissing gewezen op het feit dat er niet kan gesproken worden van een economische binding met het gastland. Zulks is evenwel kennelijk onredelijkheid, nu het intrekken van het verblijf en het effectief teruggedrijven van verzoeker tot gevolg zal hebben dat hij zonder enige financiële basis of mogelijkheid om van de Slowaakse sociale zekerheid te kunnen genieten in zijn herkomstland aan de bak zal moeten gaan.

De bestreden beslissing houdt dan ook op een volstrekt onjuiste wijze rekening met de economische toestand van verzoeker nu zijn economische toestand op geen enkele manier garant kan staan op een succesvolle participatie in de Slowaakse maatschappij na het intrekken van het verblijf en het uitvoeren van het bevel tot uitzetting;

Verder is het de vaststelling dat de bestreden beslissing het verblijf van verzoeker beëindigd omwille van zijn strafrechtelijk verleden, voornamelijk omwille van de recente veroordeling door het Hof van beroep te Gent.

Evenwel is het de vaststelling dat de bestreden beslissing artikel 44bis Vreemdelingenwet miskent. Er is immers op een kennelijk onredelijke én foutieve wijze rekening gehouden met de bindingen van verzoeker met het land van oorsprong en zijn huidige gezins- en economische situatie.

Daardoor is de beslissing foutief en veeleer een nieuwe straf voor dezelfde reeds strafrechtelijk beteuigde feiten, hetgeen evenwel onmogelijk is gezien de direct werkende bepaling van artikel 14.7 BUPO verdrag.

De in het middel aangehaalde bepalingen zijn dan ook manifest geschonden.

WEERLEGGING VAN HET STANDPUNT VAN VERWERENDE PARTIJ

In haar nota op het door verzoekende partij ingediende beroep tot nietigverklaring stelt verwerende partij dat er in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het rijk, de leeftijd van verzoekende partij, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin er sprake kan zijn van enige binding met het land van oorsprong.

Evenwel is het de vaststelling dat verwerende partij deze beoordeling op een manifest onredelijke wijze heeft doorgevoerd, vooral met betrekking tot de economische situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij neemt nota van het feit dat verwerende partij in haar nota melding maakt van het feit dat er rekening werd gehouden met zijn economische situatie. Zulks zou hoe dan ook tot de onbetwistbare conclusie moeten leiden dat verzoekende partij, doordat hij geen job of spaargelden heeft, volledig afhankelijk zal zijn van het Slowaakse sociale zekerheidssysteem.

Evenwel is het nog maar de vraag in welke mate het Slowaaks sociaalzekerheidsstelsel hem tegemoet zal treden. Noch verzoekende partij, noch verwerende partij kan hierop heden een passend antwoord bieden.

Daardoor is het de vaststelling dat verzoekende partij niet enkel alleen, maar ook zonder enige financiële basis zal worden teruggedreven. Zulks is vanuit het idee van artikel 44bis Vreemdelingenwet onaanvaardbaar en maakt de bestreden beslissing dan ook manifest kennelijk onredelijk.

Anders dan verzoekende partij te culpabiliseren omwille van het feit dat hij in het verleden werkloos was, diende de bestreden beslissing oog én oor voor te hebben voor het feit dat verzoekende partij over geen financiële middelen beschikt. Het opbouwen van een leven in Slowakije is daarom uitgesloten.

Het feit dat artikel 44bis Vreemdelingenwet voorschrijft dat er rekening moet gehouden worden met o.a. de economische situatie, impliceert niet dat een slechte economische situatie zoals in casu moet aangegrepen worden om een beëindiging van een verblijfsrecht te verantwoorden, maar wel dat de beslissing nemende overheid moet overwegen en dient te motiveren of de economische toestand van de betrokkene een uitwijzing al dan niet kan verantwoorden.

In casu is het de vaststelling dat verzoekende partij 100% afhankelijk is van zijn familie (ouders, broers en zussen), dat hij werkloos is én dat hij in zijn leven nog nooit heeft gewerkt.

Verzoekende partij zal dan ook bij een terugkeer naar Slowakije vrijwel meteen in de armoede belanden en door zijn werkloosheid én marginale bindingen met Slowakije amper garanties hebben dat hij uit de armoede kan geraken.

De bestreden beslissing houdt dan ook op een volstrekt verkeerde wijze rekening met de economische situatie van verzoekende partij.

Ter weerlegging van de overige elementen uit de nota van verwerende partij kan verzoekende partij volstaan met de verwijzing naar de samenvatting van het middel hierboven weergegeven.”

2.2.2. De Raad verwijst naar de uiteenzetting onder punt 2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 zijn niet geschonden. Er is rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, met de gezinssituatie en met de integratie van verzoeker in het Rijk. De bestreden beslissing meldt: *“Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 21.08.2017 verklaarde u inde vragenlijst/hoorrecht dat uw taal Slovaaks is en dat u Engels en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat sinds 1999 in België bent; dat u in het bezit bent van een Slovaaks paspoort dat thuis ligt bij uw ouders; dat u geenziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw moeder in de (...); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft; dat uw moeder, uw vader, uw broer (M.) en uw zus (E.) woonachtig zijn in België op (...) en dat uw broer (V.) woonachtig is de (...); dat u geen minderjarige kinderen hebt in België, in uw land van Herkomst of in een ander land; dat u school liep in De Oogappel in Gent; dat u vervolgens gestudeerd heeft aan de hotelschool in de Tweebruggenstraat in Gent; dat u Nederlands heeft gevolgd in de school aan de Bargiekaai en dat u deeltijds onderwijs gevolgd heeft in de Werf in St. Amandsberg; dat u noq nooit gewerkt heeft in België, in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u niet zou weten wat er te doen; dat u nog nooit in Slowakije bent geweest en dat uw familie hier woont;”*

En:

“De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde in het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- én economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent op de leeftijd van bijna 10 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent inmiddels 28 jaar oud. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Daarenboven werd u reeds vier maal veroordeeld waaronder een gevangenisstraf van 20 jaar en kwam u als minderjarige al twee keer in aanraking met de Jeugdrechtbank. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong, U hebt er 10 jaar van uw leven verbleven en u zegt zelf dat u de taal spreekt. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Aangezien u in België nog niet hebt gewerkt kan er ook niet gesproken worden van een economische binding met het gastland.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Verzoeker bekritiseert de motieven inhoudelijk, maar toont niet aan dat geen rekening is gehouden met wat hij aan de verwerende partij kenbaar maakte en met het nodige onderzoek in toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, waarover later meer.

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.2.3. Artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.2.4. Verzoeker weerlegt niet de feitelijke vaststellingen dat hij de eerste tien jaren van zijn leven in Slowakije woonde en dat hij de taal van zijn herkomstland spreekt. Dit vindt steun in het administratief dossier. De verwerende partij betwist niet dat verzoeker het grootste deel van zijn leven doorbracht in België: namelijk van zijn tiende tot nu (hij is 28 jaar). Verzoeker meent dat de banden met het herkomstland eerder marginaal zijn en oppervlakkig.

De Raad wijst erop dat de lange duur van het verblijf van verzoeker in België en diens aankomst op jonge leeftijd in het Rijk worden erkend in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat voorbij aan de vaststelling dat de opgebouwde banden in België niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat diens gedrag vormt voor de openbare orde. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de gevaarlijke persoonlijkheid die verzoeker heeft, wat steun vindt onder meer in het kwestieuze arrest van het Hof van Beroep (zie ook bespreking vorig middel). Verzoeker kan niet ernstig ontkennen de taal te spreken van zijn herkomstland, temeer uit het administratief dossier blijkt dat diens vader geen Nederlands kent, zodat de communicatie met zijn ouders in deze taal verloopt. Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen economische banden heeft met België.

Rekening houdend met de ernst van de verschillende gepleegde misdrijven, de persoonlijkheid van verzoeker, het gebrek aan integratie door geen werk te willen zoeken en in plaats daarvan herhaaldelijk diefstallen te plegen, waarbij diens veroordelingen geen wijziging in verzoekers gedrag teweeg brachten, acht de Raad het in dit geval kennelijk redelijk het verblijf te beëindigen. Het gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd naar België kwam en het grootste deel van diens leven hier doorbracht, staat dit niet in de weg. Zelfs als de bindingen met het herkomstland klein zijn en enkel bestaan door het spreken van de taal van het herkomstland. De afwegingen die de bestreden beslissing maakt, in toepassing van artikel 44bis, zijn kennelijk redelijk.

Zoals uit de eerdere bespreking, ook van het eerste middel, blijkt, heeft de verwerende partij afdoende rekening gehouden met verzoekers financiële afhankelijkheid van diens familie en met zijn samenwonen met de familie voor zijn verblijf in de gevangenis. Het gegeven dat verzoeker geen economische bindingen heeft met het herkomstland en diens afhankelijkheid van het Slowaakse sociale

zekerheidssysteem, doet in dit geval hieraan geen afbreuk, daargelaten de vaststelling dat het einde van het gevangenisverblijf van verzoeker nog bijlange na niet is verstreken. Verzoeker heeft evenmin aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing dat hij vragen heeft bij het Slowaakse sociale zekerheidssysteem. Ten overvloede toont verzoeker niet aan dat hij geen werk kan zoeken of vinden in het herkomstland. De economische situatie van verzoeker werd voldoende in acht genomen. Het is niet omdat hij nooit inspanningen leverde op het vlak van tewerkstelling dat hij diezelfde houding dient aan te nemen in het herkomstland, gelet op zijn gezondheid die geen problemen kent en zijn leeftijd.

De bestreden beslissing miskent artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn evenmin geschonden.

2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval, zoals blijkt uit de bespreking van het middel.

2.2.6. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 14, lid 1, van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten van 19 december 1966 (hierna: het BUPO-verdrag), dat stelt:

“1. Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De terechtzitting kan geheel of ten dele met gesloten deuren plaatsvinden, hetzij in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, hetzij wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit vereist, hetzij voorzover de rechter dit strikt noodzakelijk acht op grond van de overweging, dat een openbare behandeling het belang van de rechtspraak zou schaden; evenwel zal elk vonnis dat wordt gewezen in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding openbaar zijn, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of de voogdij over kinderen betreft.”

De Raad ziet niet in hoe het betoog van verzoeker over de vereiste belangenafweging kan gekoppeld worden aan het bepaalde in artikel 14, § 1, van het BUPO-verdrag. Deze bepaling heeft betrekking op het recht op een eerlijk proces in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding, dat niet aan de orde is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.7. Samen met de verwerende partij besluit de Raad dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.3.1. Het derde middel in de synthesesamenvatting luidt:

“DERDE MIDDEL

In een derde middel wordt een schending gehaald uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 44bis van de van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2-3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materiële én formele motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

De bestreden beslissing stelt dat integratie in het rijk tevens veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus zou moeten onthouden aan het plegen van strafbare feiten.

Het feit dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd wordt aangegrepen om te concluderen dat verzoeker, ondanks het in het rijk te hebben genoten van een schoolopleiding, niet in de samenleving en maatschappij zou zijn geïntegreerd en er daarom omwille van de openbare orde en veiligheid een einde aan zijn verblijf zou moeten worden gemaakt.

Nochtans zal een Belgische onderdaan, in tegenstelling tot een unieburger, nooit zijn recht tot verblijf in het rijk kunnen worden ontnomen als een maatregel van openbare orde of veiligheid. Net daarom is het bestreden besluit kennelijk onredelijk en node het grondwettelijk verankerd gelijkheidsbeginsel schendt nu Belgen ook unieburgers zijn, maar hun recht op verblijf in het rijk evenwel nooit kan ingetrokken worden op grond van openbare orde of veiligheid. De in het middel aangehaalde bepalingen manifest werden geschonden.”

2.3.2. De bestreden beslissing stelt inderdaad op kennelijk redelijke wijze dat integratie veronderstelt dat de Belgische reglementering wordt gerespecteerd. De bestreden beslissing stelt correct vast dat verzoeker zelfs geen lering trekt uit eerdere veroordelingen van *in casu* diefstal en verzoeker deze opnieuw pleegde. Uit zijn straffingen trok verzoeker geen lessen.

Door louter voor te houden dat een Belgisch onderdaan nooit diens recht van verblijf wordt ontnomen als maatregel van openbare orde of veiligheid, maakt verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk. Verzoeker heeft niet de Belgische nationaliteit. Deze vergelijking is niet dienstig.

De opmerking van de verwerende partij: *“De verzoekende partij houdt voor dat aan een Belgische onderdaan, in tegenstelling tot een Unieburger, nooit zijn recht tot verblijf in het Rijk ontnomen kan worden als maatregel van openbare orde of veiligheid.*

Verweerder laat gelden dat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet kan worden aangenomen.

“Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor de ongelijke behandeling.” (R.v.St. nr. 224.240 van 4 juli 2013)

“Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen.” (uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

Verweerder benadrukt dat er enkel sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als een Belgische onderdaan. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan een Belg niet worden beschouwd als een burger van de Unie in de zin van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van artikel 10 en 11 G.W.”, is correct en wordt door de Raad hernomen.

Voorts zijn in wezen de grieven van verzoeker gericht tegen de inhoud van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing. Zoals verwerende partij opmerkt, kan de Raad geen oordeel *an sich* vellen over een wetsbepaling.

De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan. Eerder is vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding in het administratief dossier, correct is genomen en kennelijk redelijk is. Verzoeker voegt geen andere grieven toe zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Verder legt hij niet uit op welke andere wijze artikel 44bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Dit middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN